

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 6 K, za druge izvenavstrijske dežele 8 K. Kdor hodi sam po njega, plača na leto samo 3 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Udje „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, sprejema naročnino, inserate in reklamacije.
Za inserate se plačuje od enostopne pettivrste za enkrat 18 vin., ali kar je isto, 1 kvadratni centimeter prostora stane 12 vin. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Mala naznanila“ stane beseda 5 vin. Parte in zahvale vsaka pettivrsta 24 vin., izjave in Poslano 36 vin. — Inserati se sprejemajo do torka opoldne. — Nezaprete reklamacije so poštne proste.

Ruska ofenziva.

Bitka pri Kustoci.

Ob petdesetletnici.

Dne 24. junija je petdeseta obletnica slavne bitke pri Kustoci. Tega dne leta 1866 je bil naš stari sovražnik Italijan od avstrijskih cesarskih čet — stoječih pod vrhovnim poveljstvom feldmaršala nadvojvode Albrehta, odločilno tepen. Tudi v tej vojski so se slovenski vojaki izredno odlikovali po svoji hrabrosti in pogumnosti. Vse to nas nagiba, da se spominjamo tega dne, ki pomeni za nas veselje in slavo, za Italijane pa, s katerimi smo zopet v vojski, strah in sramota.

Dva sovražnika sta vstala leta 1866 proti Avstriji, na severu Prusija, na jugu Italija. Prusija je iskala prilike, da premaga Avstrijo, jo potisne iz Nemčije in se potem sama postavi na čelo Nemčije, Italija pa je bila lačna naših dežel in je za to rada podala roko pruskemu ministru Bismarcku, ki je z veliko lokavostjo in spretnostjo pripravil to vojsko. Naš cesar je moral vsled tega svojo vojno razdeliti, in se braniti na Češkem proti Prusom, na Beneškem zoper Lahe; proti pruski vojni je dal za poveljnika generala Benedeka, vojni na Beneškem pa nadvojvodo Albrehta, ki se je že slavno bojeval ravno na italijanskih bojiščih. Najvažnejši svetovalec Albrehtov je bil general John.

Dne 20. junija nam je napovedal italijanski kralj vojsko. Nadvojvoda Albreht je imel vsega skupaj k večjemu 95.458 mož, njegov nasprotnik kralj Viktor Emanuel 200.000 mož. Za to se je moral nadvojvoda Albreht opirati na trdnjave Verono, Legnago, Mantovo in Peskjero, če je hotel zavrniti sovražnika, kajti prijeli si ga ni smel upati. Laški kralj je svoje čete razdelil v dva voja; z glavno vojsko je hotel sam prestopiti reko Minčo in prijeli Avstrijce ob Adizi; drugi voj pod generalom Caldinijem pa je stal ob spodnjem Padu, da bi ga prestopil ter prijeli Avstrijce od leve strani; tako bi avstrijsko vojsko potisnili v kot med tistimi štirimi trdnjavami ter jo ujeli kakor miš v past. Nadvojvoda Albreht je pustil

ob spodnjem Padu proti Caldinijevim četam samo en polk huzarjev in en lovski bataljon, a vso drugo vojsko je zbral med Verono in Pastrengo ter udaril na sovražnika. Razvili so se hudi boji, v katerih so se kakor danes posebno odlikovali slovenski in hrvaški vojaki. Z zavzetjem Kustoce je bila bitka dne 24. junija odločena v našo korist. Sovražnik se je moral umakniti čez reko Minčo, naši pa so ostali kot zmagovalci na bojišču.

Lahi so se potem poskusili svojo srečo na morju, a tudi tam so jo skupili pri Visu, kjer jih je naklestil admiral Tegetthoff. Od istega časa so nam dali mir do lanskega leta.

Ob petdesetletnici bitke pri Kustoci nas navdaja globoka hvaležnost napram Bogu, ki nam je pomogel do zmage in napram našim vojakom, med njimi posebno našim slovenskim rojakom. Bog je hotel, da se ob tej petdesetletnici zopet nahajamo v vojski z Italijani, ki so nam skozi 30 let hlinili prijateljstvo in zvestobo, a nas lani, ko smo bili skoraj od vseh strani obdani od sovražnikov, naenkrat zahrbtno napadli z vso vojno silo. Leto dni smo se Italijanov samo branili, tako so zahtevali zmage. Letos sredi maja pa smo jih začeli tudi sami napadati in klestiti. Vojna sreča nas je privedla že preko mej na ozemlje italijanskega kralja.

Ob spominu na kustoško bitko nimamo bolj vroče želje, nego da Bog tudi v tej vojski nakloni Avstriji kmalu Kustoco — odločilno zmago nad Lahi in drugimi našimi sovražniki!

Ali naj kupujemo ali prodajamo.

„Hrvatski Lloyd“ je priobčil pod tem naslovom članek, ki ga tudi našim naročnikom priporočamo v pazno čitanje:

Nikdar še niso bili ljudje, bodisi trgovci, bodisi zasebniki, tako neodločni, kakor so v sedanjem času. Za nepremičnine, premičnine, živež se dosega tako velike cene, o kakoršnih poprej niti sanjali nismo, zato pa se mnogokdo vprašuje: ali ni prišel že

čas, da se ti predmeti prodajo. Takim je res težko dati kak nasvet, ker danes v resnici ne more nikdo vedeti, kako se bodo razmere po vojni razvijale, in kako dolgo bo sploh trajala ta vojna.

Izvemo, da mnogi posestniki prodajajo ali nameravajo prodati svoja zemljišča, ker jim gotovi ljudje govore, da po vojni pade cena vsled pomanjkanja delavnih sil ter da se bo prodajalo mnogo zemlje, ker ne bo moči, ki bi jo obdelovale. Temu nasprotno pa trde drugi, da bo vsled splošne druginje, ki tudi po vojni ne bo mogla hkratu prenehati, zemlja še nadalje draga in še dražja, nego je danes.

Istotako so mnogi v dvomih, ali naj bi razno blago sedaj prodajali, ali naj bi je pridržali za lastno porabo. Mnogi so s prodaje mnogo zaslužili ter prihajajo do sklepa, da bi še več zaslužili, ako sploh ne bi bili prodali, ampak pridržali in se le pozneje prodali. Na drugi strani pa zopet ni izključeno, da v kakem predmetu naenkrat nastane preobrat, ali da se izenaša sklone mir, vsled česar bi kako blago zelo padlo v ceni in bi lepi dobički izbegnili.

Zemljiščnim posestnikom se mora svetovati na vsak način, naj ne prodajajo svoje posesti, ker jih je sedanj čas dobro poučil, koliko je vredna zemlja, a pridelki zemljiške posesti ne morejo nikdar izgubiti svoje vrednosti. Naša inteligenca naj bi narod odvrčala od prodanja posesti.

Glede hiš in premičnin je težko svetovati. To mora vsakdo sam vedeti, kake so njegove razmere in ali bi kazalo prodajati sedaj. Lepo je sicer, ako dobivaš iz svoje posesti lepe dohodke, ali vprašanje je, kaj storimo z dobljenim denarjem? V denarnih zavodih se danes dobiva male obresti, a pri prodaji hiš in poslopij, ki so nosila 5—6 od 100, se gotovo ni šlo za tem, da bi vlagali denar po 3% ali 4 od sto. Tako nastaja težko vprašanje, kaj naj storimo z gotovino, in mnoga prihajajo do izhodne točke s tem, da kupujejo nepremičnine ali blago. Seveda niso nepremičnine in blago danes po ceni in se mora plačevati za nje veliko večja cena, tako da se v resnici ne ve, kaj je danes primerneje: ali da kupujemo, ali pa da prodajamo? Po našem mnenju niso ugodne velike izpremembe pri nepremičninah po mestih, ker se s tem vrednost objektov vsled pretiranih cen in stroškov goni v visočino, kar bodo siromašnejši sloji jako občutili.

Prodajali naj bi samo tisti, ki jim današnji položaj donaša rešitev iz prejšnjih neugodnih razmer,

LISTEK.

Česen in čebula.

Česen in čebula prihajata zopet v veljavo. Prenapete, v vsaki dišavi nevarnost sluteče duše so napravile gonjo na ti dve stari kuhinjski zeli, ki sta sloveli že pri Egipčanih kot jed in zdravilo, ki sta bili toliko stoletij človeštvu znani in priljubljeni. Ali branilci se oglašajo in povdarjajo: delavci, ki so zidali Keopsovo piramido, so snedli cele vozove česna in čebule. Marsikateri delavec je krepek in zdrav ob kruhu in čebuli. Zidje, ki so bežali iz Egipta, so pogrešali poleg loncev mesa tudi vencev čebule; žilav in zdrav židovski narod je še danes prijatelj česnovih in čebulnih glav.

Plinij je pripisoval česnu pomoč zoper 61 boleznih, čebuli zoper 21 boleznih. Že Egipčani so vedeli, da vleče čebula bolezen nase, da brani česen kužnih bolezni; kjer je ležal okužen bolnik, so devali že takrat razrezano čebulo na tla in so to ponavljali vsakih šest ur, na vrat so si navešali vence česna. In še danes je kmetu najbolj znano razkužilo česen; v nsta ga dene, ko gre k bolniku ali kadar gre v kako strupeno močvirje; česna se naje, kadar čuti, da se pase kaj po želodec in krvi. Indijance se naje čes-

na in gre brez strahu med moskito, tudi naši komarji se ne lotijo s česnom namazane kože. Če zaide glista v želodec, je najboljša pomoč, da poješ kolikor mogoče česna, potem si pečišče glista izhoda. Za kašelj slovi sok čebule s sladkorjem, za gliste, zlatenico, vodenico, zabasane vetrove, pokvarjen želodec, opešano prebavljanje, blaznost je česen staro zdravilo. Česen pomaga za zobobol, če ga deneš v votli zob ali če ga navežeš zunaj na lice. Česnovi olje prežene trganje.

Otroku, ki ima pljučnico, devljejo na Angleškem pečenega česna na prsi: če ne more otrok spati ali če ima živčne krče, mu navežejo na prsi in na noge stolčnega česnovega listja. Angleški zdravnik pripoveduje, da je ozdravil vnetje sapnika z zunanjim mazanjem in notranjim uživanjem česnovega olja. Pečena čebula je star lek za zanohtnice, ulesa in grče. Za oslovski kašelj devajo na Škotskem v pepelu pečene čebule na prsi, za pljučnico pokrijejo prsi s toplo, v pepelu pečeno čebulo in navežejo tudi na roke in noge pečene čebule. Nemški znanstven list prinaša poročilo zdravnika, da je ozdravila bolnica, ki je že skoraj umirala vsled hude pljučnice, ko so ji dali obkladke tople pečene čebule.

Ako teče kri iz nosa, naveži na zatilnik polovico čebule, drugo polovico drži pod nos. Ako se dviga želodec, razreži čebulo in drži pod vsako ramo 1 polovico. Za hud krč utiraj želodec in trebuh s čebu-

lo. Ako se zapira voda, za krče v mehuru, deni tople obkladke v pepelu pečene čebule; ko se ohladi prvi obkladek, deni novega, dokler ne mine bolečina. Po komarjevem in po čebulinem piku se namaži s slaninim čebulnim sokom, na kurje oko naveži v jesihu namočene čebule, ozeblina maži s čebulo.

Bajonet.

V sedANJI vojski je neštetokrat prišlo do boja na bajonet. Bajonet je vojaku razen krogla najvažnejše orožje. Znamenit ruski poveljnik 18. stoletja je celo rekel: „Naboj je norec, bajonet pa zanesljiv mož.“ To je deloma res, kajti nastavljen bajonet ne zgreši nikoli svojega cilja, med tem ko ga krogla le malokrat zadene.

Ime je dobil bajonet od mesta Bayone v podnožju Pirenejev na Francoskem. Domnevalo se je, da so si tam izmislili bajonet v prvotni obliki, toda bolj verjetno se zdi, da so to orožje sprejeli Nizozemci od Malajcev, ki so imeli navado natikati svoje nože na lesene droge. Po vzorcu tega bodala je počasi nastal francoski trozorni in četverozorni bajonet, ki so ga od začetka rabili za brambo proti naskoku konjenice. Še le leta 1640 so ga upeljali za vse pešce. V 18. in okrog polovice 19. stoletja je bil bajonet zakriviljen, tja se je moglo iz puške streljati. Ob enemu je postal

dočim tisti, ki brez razloga — samo radi dobička — prodaja, ne dela prav, kajti, čim je kaj prodal, se mora baviti z mislijo, kaj naj kupim sedaj?! A celo vprašanje kupovanja in prodaje ni bilo nikdar še tako težko, kakor je danes.

Koza.

Veliko zmanjšanje števila naše goveje živine, katero je neizogibno povzročila potreba vojaške uprave, se more poravnati polagoma le s tem, da se zaredi več živine; utemeljen je strah, da bo vedno manj mleka za preskrbo, ako se ne ukrenejo narečbe, ki so potrebne vsled danih razmer, da se odstrani tak škodljiv upliv aprovizacije.

K temu spada tudi pomnoženje reje koz, kolikor to ni združeno morda s prevelikim oškodovanjem gozdnih nasadov. S to omejitvijo se mora reja koz najnujnejše pripraviti, ker nudi kozje mleko edino enakovredno nadomestilo za kravje mleko. V tem oziru se tudi reja koz zelo izplača, ker daje koza v primeri s telesno težo dvakrat toliko mleka kakor krava. Kozje mleko je bogato na lahko prebavnih rednih snoveh in zatorej posebno primerno za otroke.

Ker je koza malokdaj tuberkulozna, se lahko brez strahu uživa surovo kozje mleko. Neprijeten okus kozjega mleka se lahko zabrani s tem, da hleve dobro zračimo, da se molze kolikor mogoče na prostem in da skrbno pazimo na snago pri molžnji in pri shranjevanju mleka.

Ako redimo koze, nimamo samo dovolj mleka za lastno gospodinjstvo, ampak oddajamo vsaj del drugim rodbinam in s tem dosežemo vsaj majhen stranski zaslužek in prispevamo k prehrani prebivalstva, četudi v majhni meri. Posebno pa se priporoča rediti koze malim posestnikom, ker koza zahteva glede hrane posebno malo.

Najmanjša in najmanj vredna krmila, ki sicer ostanejo brez koristi, se lahko poratijo pri reji koz; posebno sedaj pri sveži zelenjavi ne bo prehranitev te živali nikjer delala težave. Koza se zadovoljuje s kislo travo in z drevesnim listjem, ona najde hrano celo na najbolj strmih rebrih in marsikateri še ne izrabljeni odpadki se lahko koristno porabijo za krmiljenje koz.

Seveda sedanji težavni čas ne pripušča zasledovati gotovih ciljev glede reje; rediti koze smotreno bo mogoče še le v mirovnem času. Sedaj je treba le po možnosti pomnožiti število, da se doseže kakor le mogoče hitro primerni koristni donos.

Paziti je treba le na to, da se gozdni nasadi vsled pomnožene reje koz na noben način ne smejo poškodovati in da se morajo prestopki v tem oziru s polno strogostjo zakona kaznovati.

Nekatere nove odredbe in druge gospodarske novosti.

Tečaji za invalide. Slično kakor na Češkem in Moravskem, so te dni otvorili tečaje za vojake-invalidi tudi na deželni gospodarski šoli v Ober-Siebenbrunnu na Nižje-Avstrijskem, kjer bodo dobivali invalidi pouk v vseh panogah kmetijstva. Glavna naloga teh tečajev je strokovna izobrazba vojakov-invalidov v kmetijstvu, v vinarstvu in v mlekarstvu. Kljub poškodbam, katere se dobili invalidi v vojski, jim bode

bajonet orožje, ki je imelo v boju zadnjo besedo. Toda vsled velikih žrtev, ki so jih zahtevali naskoki z bajonetom, so kmalu jeli opuščati take naskoke, topništvo je postajalo vedno važnejše, bajonet pa je izgubljal svoj pomen. Razen tega je teža bajoneta še zmanjševala sigurnost strela. Tako se je bajonet poslednjič začel rabiti le za naskok, ki ga je že dobro pripravilo topništvo. Izza leta 1870 so to navado upeljali v vseh armadah razen v Ruslji. V rusko-japonski vojski leta 1904-1905 se je zopet dvignil pomen bajoneta; tam so spoznali, da trdovratnega sovražnika ni mogoče z nobenim ognjem pregnati z njegovih postojank; v takem slučaju mora zopet odločiti samo bajonet!

Prebrisan odvetnik.

Ladja se je zadela v ladjo, nasledek je bila seveda škoda in tožba za povrnitev škode. Odbetnik, ki je zastopal poškodovano ladjo, je bil prebrisan mož; v svoji dolgoletni izkušnji se je prepričal, da se moti večina ljudi v naziranju o dolgotrajnosti časa; temu je ura dolga cel predpoldan, onemu mine ura kar v hipu. Pri tej tožbi je bilo zelo važno ugotoviti, v kolikem času se je zgodila nesreča. V bolnišnici je ležala pa glavna priča, ranjeni krmar. K njemu se je napotil odvetnik in ga vprašal:

„Ali morete razsoditi, koliko minut je preteklo, kar je bila odplula ladja od mostu?“

„Seveda, kakih deset minut.“

„Kaj pa menite, koliko časa je to — deset minut?“

„No — deset minut je — deset minut.“

„Gotovo, gotovo, sin moj. Ali jaz se hočem prepričati, če znate meriti čas. Poglejte: Jaz se postavim k vznožju Vaše postelje in držim uro v roki. A

vendar omogočeno, se v teh tečajih izobraziti za svoj nov bodoči poklic, ko se bodo po vseh deželah Avstrije gradili domovi za vojake-invalidi, domovi, ki bodo služili kot nekak vzor za umno kmetijstvo, vinorejo in mlekarstvo. Tudi na Štajerskem se bavijo z mislijo, ustanoviti v doglednem času tečaje za vojake-invalidi in sicer tečaje za slovenski in za nemški del dežele.

Vojaški delavski oddelki. C. in kr. postajno poveljstvo v Mariboru naznanja, da znašajo zneski za menažo vojaškega delavskega oddelka za mesec april za vsakega moža in vsak dan po K 1.71, za maj po K 1.82, za mesec junij pa K 1.93. Enak znesek se navadno daje vojaku-delavcu kot vsakdnevna dnina, katere se navadno tako zaračuni, da daje posestnik, ki ima delavsko skupino, n. pr. kosce, istim popolno hrano, a vojaki dobijo do svojega vojaškega oddelka doklado za menažo kot dnino. — Kdor hoče imeti vojaške oddelke kot delavce (kosce itd.), naj se takoj obrne s prošnjo na okrajno glavarstvo.

Nabiranje gozdnih posestnikov. Ljubovinsko ministrstvo je naročilo političnim deželnim oblastim uprivati na lastnike gozdov, zlasti na lastnike večjih gozdov, da dovolijo tudi letos nabirati ljudem gobe in sadje, ki raste v gozdovih in sicer ne da li za to zahtevati kako odškodnino.

Trgovanje z živino. Mariborsko okrajno glavarstvo naznanja: Promet z govejo živino kot vprežno in plemensko živino od kmetovalca do kmetovalca, za živinorejce in posestnike v Štajerski deželi za lastne potrebe nikakor ni omejen, vendar pa velja tudi za trgovce z živino prepoved, nakupovati hodeč od hiše do hiše (po namestniškem ukazu z dne 30. aprila 1916, dež. zak. št. 32).

Cene za slamo. Mariborsko okrajno glavarstvo poroča, da plačuje upravna komisija c. kr. vojaškega oskrbovališča v Mariboru s cepcem zmlačeno slamo po 9 K in s strojem zmlačeno po 8 K 100 kg.

Kaj bo s sladkorjem? Naše sladkorne tovarne je začelo skrbeti, kako bo s sladkorjem po vojski. — Druga živila postanejo cenejša, masli bo zadosti, jajc bo še čez domačo potrebo, sladkor bo treba zopet izvažati. Pesnega sladkorja sta Avstrija in Nemčija pridelali največ na svetu. Ker se ni ves pridelek doma porabil, sta prodali na milijone stotov na tuje, in zlasti na Angleško. Na Angleškem porabi vsak človek povprečno okoli 46 kg sladkorja na leto, kakor pri nas najbolj sladke ženske. V Avstraliji ga pride na osebo celo nad 48 kg. Angleška ima pa že dolgo namen, Nemce v sladkorni kupčiji popolnoma izrinuti z angleškega trga in sladkor dobiti v Indiji in Ameriki, seveda ne iz pese, ampak iz trsta. V vročih deželah posade sladkorni trst, ki zraste 6 m na višino. Liste ima 2 m dolge in 7 cm široke. Debel je trst do 6 cm. Trst raste 9 do 10 mesecev, kakor je vroče v okraju. Toplo mora biti čez celo leto 24 do 25 stopinj. V Evropi ni nikjer take vročine. Trst mora imeti globoko zemljo in vlažno podnebje, ker se ob suhi posuši. Ko se trst odreže, poženejo iz korenine še tri do štirikrat nove poganke, ki se prav dobro rastejo. Iz trsta se izžme sladkorni sok. Poprej je bilo soka le 7%, zdaj ga dobijo že 14%. Tega trsnega sladkorja se največ izdelava v Indiji. Pred 20 leti je bilo tam še pridelovanje trsta skoro neznano, zdaj ga pridelajo na leto čez 200.000 železniških vagonov. Malo manj ga pridelajo na Kubi, zelo veliko na Javi. To je zelo nevarna konkurenca našemu pesnemu sladkorju! Na Nemškem se pridelava na najboljši zemlji, ki je 50

kadar se Vam zdi, da je preteklo deset minut, pa mi povejte!“

Odbetnik je stal in držal uro v roki. Da poizkusi bolnika, ga vpraša, ko je preteklo pet minut: „No, ali moram še dolgo čakati?“

Bolnik se je zvito nasmehnil in poškilil nekam ter rekel: „Se ravno toliko časa, gospod odbetnik.“

Odbetnikova ura je odmerila deset minut in krmar se je oglasil: „Zdaj je ravno deset minut.“

Osupel je izpustil odbetnik uro iz rok: „Ne, — kaj takega se mi še ni nikdar zgodilo. V moji dolgoletni izkušnji ste Vi edini, ki mi je določil prav natančno dolgotrajnost časa.“

Odbetnik je odšel ves zavzet, krmar se je smejal ves dan in se smeje še danes. Na steni za odbetnikovim hrbtom je visela velika ura . . .

Velika resnicoljubnost.

Washington, slavni prezident Združenih držav, je kot deček dobil za darilo majhno sekiro. Nekega dne gre na vrt, kjer je rastle lepa drešnja, ki jo je vsadil njegov oče in je s sekiro olupil ves lub, tako da se je drešnja pozneje vsled te poškodbe posušila.

Oče, ki ni vedel, kdo je hudodelec, je bil radi tega dejanja zelo vznemirjen in žalosten; rekel je, da bi dal rajši veliko denarja, kakor pa da se je to drevo posušilo. Tu pride na vrt Jurij, njegov sin, in oče ga vpraša: „Jurij, kdo je poškodoval drevo?“ — Deček se teh besed zelo prestraši. Nekoliko pomisli, in junaško odgovori: „Oče, lagati ne morem, jaz sem to storil.“

Vsled te resnicoljubnosti je bil oče tako vesel, da je sinčka objel in rekel: „Tvoja odkritosrčnost in resnicoljubnost me je bogato odškodovala za drevo; hvala mi je kot listu drevesa z zlahkimi sadovi!“

em globoko orana in kolikor mogoče pognojena, 43 g sladkorja, pri nas le 34 g, na Havaju, kjer je najboljše zemlja za trst, pa 300 g na 1 ha. Kakor se že kaže, bo iz Angleške in iz njenih kolonij trsni sladkor izpodrinil pesnega. Naš izvoz bo padel močno. Zato bodo skusili tovarnarji kolikor mogoče doma še pomnožiti porabo sladkorja. Najbrž se bi tudi država spomnila, da bi se dal sladkorju kak novi davek pritisniti. Torej je gotovo dobro, da se ne navadiš preveč na sladkor.

Kako zabraniš, da se mleko ne skisa. Štajerski mlekarški strokovnjak nam piše: V vročem poletnem času pride v mesta na tisoče litrov mleka, ki se je že med vožnjo skisalo. Tako mleko izgubi veliko na vrednosti, ker se pri kuhanju popolnoma skisa in se kot mleko ne more uporabiti. Ker že itak silno primanjkuje mleka, je treba storiti vse, da pride mleko na kraj, kamor je namenjeno, sveže in sladko. Zlasti je življenjska potreba za otroke, matere in bolnike, da dobijo neskisano mleko. Treba je torej skrbno ravnanje z mlekom, da se ne skisa pri prevažanju. — Kot prvi pogoj, da ohraniš mleko kolikor mogoče dolgo časa sveže, je snaga pri molžnji. Pri snažni molžnji se ohrani mleko dolgo časa sveže in neskisano, nasprotno pa postane mleko v najkrajšem času kislo. Pred vsem je potrebno, da je zelo snažna posoda, ki se jo rabi pri molžnji. Pred molžnjo se naj kravje vime osnaži s suho cunjjo, da tako odstraniš od vime na prah, delce stelje in drugo nesnago. To delo ne stane mnogo truda in ne zahteva veliko časa. Namolzeno mleko preceedi v rešete, v katero je položena snažna platnena cunjja. Na ta način ostanejo v rešetcu, oziroma na platneni cunjji vse mleku škodljive in nesnažne snovi in se ni bati, da bi se mleko kmalu skisalo. Po končani rabi se mora platneno cunjico, ki se je nahajala v rešetcu, skrbno oprati in posušiti. Takoj po molžnji se mora mleko postaviti za nekaj časa na zračni prostor, da se shladi. Čim hitreje in temeljiteje se mleko shladi, tem večje je jamstvo, da se mleko ne bo predčasno skisalo, kajti znano in priznano je, da se mleko, če je snažno spravljeno, skisalo le počasi. Kmetom se priporoča, da postavijo lonec z mlekom takoj po molžnji v skaf mrzle vode in se mleko s snažno lesenno palčico nekoliko meša. Če pa moreš postaviti posodo, napolnjeno s svežim mlekom, v kako tekočo vodo, je pa najbolje. Toplega mleka nikakor ne vlivaj v posode, v katerih se pošilja na kraj, kamor je namenjeno. Ako se upoštevajo ti nasveti, ostane mleko tudi v toplem poletju dolgo časa sveže in se ni bati, da bi postalo predčasno kislo.

Novo sredstvo zoper peronosporo. Listi poročajo, da je tovarnar Czapek na Dunaju znašel novo sredstvo zoper peronosporo. To sredstvo se zove »Antisprin« in se izdeluje iz surovin, ki jih imamo v Avstriji dovolj v zalogi. Če bo to sredstvo kaj vredno, kar bo pokazala preiskava, bomo ob priložnosti natančneje poročali.

Ali je okusno meso domačih zajcev? Iz Ljubljane se nam piše: Ko sem zadnjič zopet obiskal vojno zajčarno pod Rožnikom, sem se s tamošnjim voditeljem dr. Voczko pogovarjal o dobroti in užitnosti mesa domačih zajcev. Čudno se mi je videlo, zakaj se ljudje tega mesa tako branijo. Dr. Voczka mi je rekel, da je temu krivo samo neutemeljeno govoričenje takih ljudi, ki še nikoli takega mesa niso, a on za svojo osebo pa, da ga mora prav posebno pohvaliti. Zajčje meso je vedno najti na Francoskem, v Belgiji in na Angleškem na jedilnih listih najboljših restavracij in hotelov. Pripravljajo ga tamkaj na najrazličnejše načine in ljudstvo ga silno rado kot neko posebno dobro in tečno jed uživa. Dr. Voczka mi je nadalje pravil, da se bavi z zajčjerejo že nad 12 let ter da so on in vsi njegovi ves ta čas radi in s posebno slastjo uživali zajčje meso, kadar so ga imeli na razpolago, edino njegov oče se je temu upiral in trdil, da on takega mesa za ves svet ne bi hotel in niti mogel jesti. Kaka tri leta pred vojsko pa se je domenil s svojimi sestrami, naj pripravijo večjega zajca kot »ogrski paprikaš« ter da nikakor ne smejo četu povedati, kakšno meso se je v to porabilo. Stari gospod ga je jedel in je paprikaš še pohvalil. Al kaj je jedel, mu seveda niso povedali. Prihodnji teden so storili isto in tudi tretji teden so s stariim gospodom večerjali paprikaš. Ko je dr. Voczka oče že tretjič jedel zajčje meso, ne da bi bil o tem kaj vedel, se je sin že smel opogumiti ter začel hvaliti zajčje meso. Rekel mu je: „Zajčje meso je pa vendar le zelo dobro.“ — „Že mogoče“, mu je odvrnil oče, „toda jaz ga ne bi mogel jesti.“ — „Saj si ga vendar že jedel“, mu je rekel sin. — „Ne, nisem ga še nikoli jedel; to je nemogoče!“ — „Pač, pač, današnji paprikaš je bil pripravljen od zajčjega mesa. Tudi v prejšnjih dveh tednih si s slastjo jedel tako meso.“ — „Ni mogoče“, se je začudil stari gospod. Dr. Voczka je bil na to pripravljen in je pomolil očetu pred obraz zajčjo glavo. Stari gospod je nato povedal, da je mislil, da je jedel dobro telečje meso in je odtlej vedno največji zagovornik te vrste mesa. — Dostikrat pa izvira upiranje proti uživanju zajčjega mesa tudi odtod, ker ga ne znajo prav pripraviti. V slovenski knjižici, ki v kratkem izide, bo nekaj navodil, kako je napravljati nekatere jedi od zajčjega mesa, kdor pa hoče takih kuharskih receptov še več, naj si kupi knjižico »Lehrmeister-Bibliothek št. 334-335, Kaninchenfleischküche«, ki jo je dobiti v vsaki knjigarni za 40 pfenigov (60 vinarjev). J.